

РЕШЕНИЕ

№ 18296

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10041** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на „МОНТАНА СКАЙ” ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220223004753-091 -001/11.04.2024 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 901/01.07.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно установения резултат по ЗДДС в размер на 54 101,23 лв. и лихви в размер на 14,26 лв. В жалбата се навеждат доводи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на ДОПК и в противоречие с материалноправните норми на ЗДДС. Към съда се отправя искане за отмяна на ревизионния акт, потвърден с решение издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С..

В с.з., жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. Н., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юриск. Т., счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

От фактическа страна.

Ревизията на данъчнозадълженото лице „МОНТАНА СКАЙ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР / XsP-22220223004753-020-001/08.08.2023 г., връчена по електронен път на 16.08.2023 г. изменена със Заповед за изменение на ЗВР №P-22220223004753/020/002/09.11.2023 г. и №P-22220223004753-020-003/14.12.2023 г. за определяне на задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди от 01.04.2023г. до 30.06.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №P- 22220223004753-092-001/31.01.2024 г. срещу който е постъпило писмено възражение по реда на чд. 117, ал. 5 от ДОП1С прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №P-22220223004753-091 -001/11.04.2024 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 11.04.2024 г.

На основание чл. 37, ал. 2. и ал. 3. чл. 53 и чл. 56. ал, I от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИЦДПОЗЛ/ №P-22220223004753-040-001 /01.09.2023 г. и №P-22220223004753~040- 002/08.12.2023 г. в отговор на които са представени писмени обяснения, фактури, договори, протоколи, счетоводни извлечения на сметки и др.

С протокол №P-22220223004753-ППД-001 /27.11.2023 г. са присъединени всички събрани документи и писмени обяснения от друго контролно производство с УИН П- 22220223136765 на „МОНТАНА СКАЙ“ ЕООД и свързани с контрагент „МЕРИДЕЛ2012“ ЕООД.

Жалбодателят е декларирал дейност по отдаване под наем и експлоатация на собствени недвижими ИМОТИ;

1. Установено е, че дружеството е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 44 042.89 лв. по фактури №0... 934/04.04.2023 г. №0...939/21.04.2023 г. №10... 259/02.05.2023 г. №0... 948/29.05.2023 г. №20... 69/08.06.2023 г., издадена от „МЕРИДЕЛ 2012“ ЕООД за м. 04. 05 и 06.2023 г. и предмет извършени СМР по протокол във връзка с Договор от 05,10.2022 г..

Извършена е насрещна проверка, при която на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ Х.-22002323 206472-040-001/07.1 1.2023 г.. в отговор на което на 28.11.2023 г, и 08.12.2023г. са представени спорните фактури, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения, договор за СМР. фишове за изплатени възнаграждения, заповеди на управителя, с които са определени служители, които ще изпълняват договорените СМР, инвентарна книга., обратна ведомост, товарителници за извършени превози на стара, дограма, пътни листове, писмени обяснения. След анализ на представените документи /фактури, договор и приемо-предавателни протоколи/, както от ревизираното лице, така и от неговия доставчик и приобщените акива от друг контролно

производство с УИН П-22220223136765 /представени от „МОНТАНА СКАЙ“ ЕООД/ от органите по приходите е установено следното:

В предходно контролно производство с УИН П-22220223136765 са представени приемо-предавателни протоколи към фактури №... 934/04.04.2023 г., №... 939/21.04.2023 г., №... 259/02.05.2023 г., №... 948/29.05.2023 г., №...69/08.06.2023г издадени от „МЕРИДЕЛ 2012“ ЕООД. Съгласно съдържанието на същите, извършените дейности, на обект „общезитие в гр, П.“ са свързани със санирането му.

В хода на ревизията, представените както от жалбоподателя, така и от неговия контрагент приемо-предавателни протоколи към горепосочените фактури са със същите стойности за извършени дейности на обекта, но по част Електро и ВиК.

Вписаният предмет по фактурите е „СМР по протокол, във връзка с договор от 05.10.2022 г., но според представените документи в производство с УИН П- 22220223136765 договарят от 05.10.2022 г. и приложение №1 към него е за извършване на дейности по саниране на находящия се в [населено място] обект.

Предвид изложеното на основание чл. 9. чл. 68, ал. 1 и ад. 2 и чл. 69, ад. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 44 042.89 лв. по фактурите, издадени от „МЕРИДЕЛ 2012“ ЕООД.

2. За данъчни периоди м. 05.2023 г. и м. 06.2023 г. дружеството е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 058,34 лв. по фактури №0... 43565/24.03.2023 г., №0... 44928/05.05.2023 г., №0... 44745/01.05.2023 г., №0... 45711/29.05.2023 г., №0... 45318/17.05.2023 г., №0... 45298/16.05.2023 г. и №0... 46224/13.06.2023 г., издадени от „ЕОРТОН“ ООД с предмет строителни материали: баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна, шпакловка за топлоизолация, газобетон, мазилка варо-циментова, гранитогрес. грунд, замазка и др. Ревизиращият екип е заключил, че предметът на доставките, документиран с горните фактури, не може да се отнесе към дейността на ревизираното лице. Не са кредитирани твърденията на жалбоподателя, че материалите еа използвани при изпълнение на договор от

20.12.2022 г. тъй като не е налице връзка с дейности по част Електро и Водопровод. На основание на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 058,34 лв. по фактури, издадени от „БОРТОН“ ООД.

В заключение, въз основа на направените проверки, събраните вследствие на тях доказателства и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС органите по приходите обосновават, че не са представени доказателства за реално извършена или предстояща облагаема доставка, за да се приеме по безспорен начин настъпило данъчно събитие по фактурите, по които се претендира право на приспадане на данъчен кредит.

С жалба вх. №53-06-4534/26.04.2024 п по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-675/10.05.2024 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., ревизионният акт №Р-22220223004753-091 -001/11.04.2024 г. е потвърден в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за ДДС в размер на 54 115.49 лв. /главница и лихви/, произтичащи от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 54 101.23 лв. по фактури с №0... 934/04.04.2023 г., №0...0...

939/21.04.2023 г.х №10... 259/02.05.2023 г.. №0... 948/29.05.2023 г.. №20... 69/08,06.2023 г. издадени от „МАРИДЕЛ 2012“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].. №0... 43565/24.03.2023 г..№0... 44928/05.05.2023 г.. №0... 44745/01.05.2023 г.. №0... 45711/29.05.2023 г..№0,,, 45318/17.05.2023 г..№0... 45298/16.05.2023 г. и№0... 46224/13.06.2023 г. издадени от „БОРТОН“ ООД с ЕИК[ЕИК].

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

От правна страна.

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обособяващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС и ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22220223004753-092-001/31.01.2024 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД е заявено от ревизираното лице, което е обсъдено и не е налице формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР / ХsP-22220223004753-020-001/08.08.2023 г., връчена по електронен път на 16.08.2023 г.. изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22220223004753~020-002/09.11.2023 г. и №Р-22220223004753- 020-003/14.12,2023 г. Заповедите в хода на ревизионното производство са издадени от М. Й. С.. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП. С., в качеството и на заместник, упълномощена със Заповед №РД-84-2200-73 8/03,08.2023 г. на директора на ТД на НАП С. и от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Посочените лица са оправомощени със Заповед №РД- 01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Посочените заповеди имат задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ЗКПО и

ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /със ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от „МОНТАНА СКАЙ” ЕООД, ЕИК[ЕИК] са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД №Р- 22220223004753-092-001/31.01.2024 г., съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). „МОНТАНА СКАЙ” ЕООД черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с разпореждане от 07.11.2024 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО,

според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б."а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело C-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело C-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело C-153/11/.

Отсъствието на който и да е елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, недоказани останаха третото и четвъртото условия.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индиция за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индикации биха могли да обезпечат тежачото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

С оглед яснота и избягване преповтаряне на правни мотиви, следващите правни изводи са

обособени според естеството на престациите – доставки на стоки и доставки на услуги, а не по данъчни периоди или доставчици.

В разглеждания случай се установява притежаване от РЛ на издадени данъчни фактури **за услуги** от следните доставчици: фактури с №0... 934/04.04.2023 г. №№0... 939/21.04.2023 г. №10... 259/02.05.2023 г. №0... 948/29.05.2023 г. №20... 69/08.06.2023 г. издадени от „МАРИДЕЛ 2012“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с предмет извършени СМР по протокол във връзка с Договор от 05.10.2022 г. и данъчни фактури **за стоки** с №0... 43565/24.03.2023 г. №0... 44928/05.05.2023 г. №0... 44745/01.05.2023 г. №0... 45711/29.05.2023 г. №0... 45318/17.05.2023 г. №0... 45298/16.05.2023 г. и №0... 46224/13.06.2023 г. издадени от „БОРТОН“ ООД с ЕИК[ЕИК] – с предмет строителни материали: баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна, шпакловка за топлоизолация, газобетон, мазилка варо-циментова, гранитогрес. грунд, замазка и др., с получател жалбоподателя, които са във връзка с извършвани от него облагаеми доставки.

В хода на ревизионното производство е установено по категоричен начин, реалността на фактурираните доставки на стоки - баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна. шпакловка за топлоизолация, газобетон. мазилка варо-циментова, граиитогрес. грунд, замазка и др. Спорът е за това, дали за същите следва да възникне право на приспадане на данъчен кредит, тъй като в хода на ревизията, не е доказано, че строителните материали са използвани за последващи облагаеми доставки от дружеството. В този смисъл съдът намира за правилен и съответен на събраните доказателства по делото изводът на органите по приходите.

В разглеждания казус няма спор, че жалбоподателят е получил доставки на стоки по фактури, издадени от „Бортон“ ООД с предмет – баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна. шпакловка за топлоизолация, газобетон. мазилка варо-циментова, граиитогрес. грунд, замазка и др. Важно в случая е дали тези доставки са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице или същите попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, предвиждаща ограничение на право на приспадане на данъчен кредит.

В разпоредбата на чл. 70 от ЗДДС са изброени изчерпателно случаите, в които законодателят предвижда ограничение на правото на приспадане на данъчен кредит, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 74 от с. з.

Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Понятието „икономическа дейност“ е дефинирано в чл. 3, ал. 2 от ЗДДС и се определя като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, т. е. има се предвид стопанската дейност на съответното предприятие.

С разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС са въведени ограничения, които са пряко свързани с принципа на облагане с ДДС и характера на данъка. По дефиниция ДДС е общ данък върху потреблението, чиято тежест изцяло се носи от крайния потребител. До стадия на крайния потребител данъчнозадължените лица, които участват в процеса на производство и разпределение, се задължават към бюджета с начисления на клиентите си ДДС, като се приспада платения ДДС на техните доставчици.

Данъчнозадълженото лице има право да приспадне данъчен кредит, в случай, че придобива стоки и услуги, не като краен потребител. ДДС се характеризира със своя неутралитет на всички стадии от производството и разпределението, като по силата на принципа на неутралитет, лицето понася тежестта на

данъка само когато той се отнася за стоки или услуги, които по никакъв начин не обслужват икономическата му дейност, тоест нито пряко, нито косвено се отнасят към извършваните от лицето облагаеми доставки, както и ако е краен потребител по възмезден начин на същите. Следва да се посочи, че под дейност, различна от икономическата дейност на лицето, следва да се разбира икономическа дейност различна от тази, формираща оборота му, а не всяка нестопанска дейност, тъй като тази хипотеза излиза извън приложното поле на ЗДДС и въпросът за приспадане на начисления по доставката данък изобщо не стои.

Закупуването на баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна. шпакловка за топлоизолация, газобетон, мазилка варо-циментова, граиитогрес. грунд, замазка и др., при положение, че дружеството не извършва дейности свързани с тяхната реализация, безспорно няма как да се отнесе към извършваната от дружеството икономическа дейност и чрез него не са извършени последващи облагаеми доставки. Както беше посочено, дейността на дружеството се състои в отдаване под наем и експлоатация на собствени недвижими имоти. В жалбата единствено е посочено, че закупените материалите са използвани при изпълнение на договор от 20.12.2022 г., но е повече от очевидно, че стоки като процесните - баумит грунд, лепило за плочки, мрежа стъклофибърна. шпакловка за топлоизолация, газобетон. мазилка варо-циментова, гранитогрес, грунд, замазка и др. нямат връзка с дейности по договор за СМР по част Електро и Водопровод. Жалбоподателят не представя доказателства, че същите доставки са свързани с независимата му икономическа дейност, съгласно изискванията на чл. 70. ал. 1. т. 2 от ЗДДС. Поради това и съдът не кредитира заключението на вещото лице по допуснатата по делото СТЕ.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На следващо място, в настоящия случай се установява притежаване от РЛ на издадени данъчни фактури за доставка на **услуги**.

За да се твърди липса на доставка на услуга трябва да се установи, че доставчиците не са разполагали с необходимия технически, материален и кадрови ресурс за извършването на услугите или въпреки че са разполагали с такъв, същите услуги не са извършени от тях.

В процесния случай данъчните фактури за доставка на услуги са издадени от следния доставчик „МАРИДЕЛ 2012“ ЕООД. В случая съдържащите се по преписката документи в своята съвкупност не обосновават извършването на реална доставка на СМР по протокол във връзка с договор от 05.10.2022 г. като предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит.

Събраните в хода на административното производство и съдебното такова по оспоравен ан ДРА не разколебават така формирания извод.

Видно от представените от „МОНТАНА СКАЙ“ ЕООД документи, в предходно контролно производство се твърди, че на обекта, находящ се в [населено място], са извършени СМР по саниране на сградата. Същевременно в хода на ревизията са налице твърдения, че извършените СМР на обекта са по част Електро и водопровод.

Вписаният предмет по фактурите е СМР по протокол, във връзка с договор от 05.10.2022 г., но според представените документи в производство с УИН П- 22220223136765 договорът от 05.10.2022 г. и приложение №1 към него е за извършване на дейности по саниране на находящия се в [населено място] обект. Това несъответствие е отчетено и от вещото лице по допуснатата експертиза, което дава заключение в тази част, че протоколите и фактурите отразяват различни видове дейности, въпреки че стойностите остават същите, което повдига съмнение за евентуална подмяна на документи. По-нататък в

заклучението , което съда изцяло кредитира, в.л. е установило и проблем с количествените данни в протоколите. Установило е, че вписаните данни в протоколите са необичайни и пораждаат съмнение за достоверността на информацията. При насрещна проверка на „Маридел 2012“ ЕООД не са представени никакви доказателства за извършване на транспорт на строителни отпадъци. При експертизата не са открити данни за транспортните средства, които биха били необходими за извозването, което дава основание да се приеме, че тази дейност не може да бъде потвърдена документално, което означава, че протоколите за предаване на предмета на сделката не могат да бъдат приети като удостоверителни документи за реално изпълнение.

Всички тези констатации, ведно с приложените и обсъдените от административния орган документи, приети като доказателства по делото, обсъдено съвкупно с фактите, разгледани по-горе в мотивите на настоящото решение утвърждава извода за недоказана реалност на процесните доставки.

Горният правен анализ обуславя извод за неоснователност на жалбата.

Относно разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 евро, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на „МОНТАНА СКАЙ” ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220223004753-091 -001/11.04.2024 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията , в частта, в която е потвърден с Решение № 901/01.07.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно установения резултат по ЗДДС в размер на 54 101,23 лв. и лихви в размер на 14,26 лв.

ОСЪЖДА „МОНТАНА СКАЙ” ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП С.

юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 евро по Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.